

«Եկե՛ք ինձ, բոլոր հոգևածներ ու բեռնավորվածներ»:

Մատթևոս 11:28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

ՀՈԿՏԵՄԲԵՐ 2024, N9 (162)

ԱՄՍԱԳԻՐ

Հոկտեմբեր 2024, N9 (162)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՑԵՐ

Հրայր Ամիրբեկյան

Քրիստոսի խորհուրդը 1

Երեմիա եւ ունենալու 4

Ջոն Բեչթլ

Իրական գանձը 6

Անդրեյ Բաշմակով

Դիպված ինքնաթիռում 10

Եվգենի եղբոր վկայությունը 13

Նորիկ եղբոր վկայությունը 16

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով փարածվի Ավերարանի Բարի Լուրը, ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և Հավիտենական Կյանք ունենան:

Միտելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիպողությունները, առաջարկությունները ու նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Էլ. հասցե՝ info@barilur.org

ՔՐԻՍՏՈՍԻ ԽՈՐՀՈՒՐԴ

Եղբայրներ, քույրեր, Սուրբ Գիրքն ասում է. «Այն Խորհուրդը, որ ծածկված էր հավիտենական դարերից և սերունդներից, հիմա հայտնվեց Իր սուրբերին» (Կող. 1.26): Քրիստոսի Խորհուրդը մոտ չորս հազար տարի մարդկությանը բացված չէր, ծածկված էր: Այն հայտնվեց, երբ ծնվեց ու աշխարհ եկավ մեր Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսը: Ցավալի է, որ այսօր էլ կան մարդիկ, ովքեր հավատում են Աստծուն, Սուրբ Գիրք են կարդում, նույնիսկ շատ Խոսքեր անգիր են անում, սակայն մնում են Քրիստոսի Խորհրդին անտեղյակ: Պողոս առաքյալն ասում է. «Աղոթեցեք նաև մե՛զ համար, որ Աստված դուռ բացի՝ Խոսքը քարոզելու՝ Քրիստոսի Խորհուրդն հայտնելու, որի պատճառով կապանքների մեջ եմ» (Կող. 4.3): Ու՛մ համար է Քրիստոսի Խորհուրդը բացված և ո՞ւմ համար է դեռ փակ մնում: Մարդիկ, Քրիստոսի Խորհրդին անտեղյակ լինելով, իրենց հոգու աշխարհի դատարկությունը լցնելու

համար հազարավոր ուսմունքներ են հնարում: Բայց մարդը չի հասկանում, որ իր փրկությունն ու Կյանքը Աստվածային Բնության, Սուրբ Հոգու հետ հաղորդ լինելն է: Անմահությունը միայն Աստծու մոտ է. Նա միայն ունի անմահություն (Ա Տիմ. 6.16): Մարդիկ մտածում են, որ եթե մարդկային հարաբերությունների մեջ ամեն ինչ լավ ու խաղաղ լինի, կարելի է հավիտյան այդպես ապրել՝ առանց Տիրոջ հետ հաղորդ լինելու: Քանի որ մարդը Քրիստոսի Խորհրդին տեղյակ չէ, նրա հոգեբանության հիմքում մարդմարդ հարաբերությունն է, ու մարդու բոլոր ջանքերն ուղղված են այդ հարաբերությունների մեջ իր պատիվը պահելուն ու բարձրացնելուն: Այս երկրի վրա խաղաղություն չկա, կա պատերազմ, սով և շատ չար ու վատ բաներ: Մարդիկ կարծում են, որ եթե այս ամենը վերանա, երկրի վրա դրախտ կլինի: Այսպես մտածողները չեն հասկանում, որ մարդմարդ հարաբերության մեջ կյանք

չկա, թեկուզ այդ հարաբերությունը լինի ամենաիդեալականը: Եթե մարդու հոգին Աստծու Սուրբ Հոգու հետ հաղորդություն չունենա, չի կարողանա ապրել, որովհետև անմահությունն ու Կյանքը միայն Աստծու մոտ են և Աստծու Բնության մեջ:

Քրիստոսի Խորհրդին տեղյակ չլինելով՝ մարդիկ հնարում են տարբեր ուսմունքներ ու կրոններ: Այդ ուսմունքներից մեկն էլ ասում է՝ եթե թագավորն Աստված լինի, չի լինի ոչ սով, ոչ պատերազմ, մարդիկ միմ-

յանց հետ լավ կլինեն, կարճ ասած՝ երկրի վրա դրախտ կլինի: Սամուելի ժամանակ Իսրայելի վրա թագավոր չկար, թագավորն Աստված էր, բայց ժողովուրդը մերժեց Աստծուն որպես թագավոր ու Սամուելին ասաց. «Մեզ մի թագավոր տուր, որ մեզ համար դատավորություն անի.... Եվ Տերը Սամուելին ասաց. «Ժողովրդի խոսքն ու նրա բոլոր ասածները դու լսի՛ր, քանի որ նրանք քեզ չեն մերժում, այլ Ինձ են մերժում, որ նրանց վրա չթագավորեմ» (Ա Թագ .

8.6-7): Երբ Մովսեսը ժողովրդի հետ Եգիպտոսից դուրս եկավ, խոսում էր Տիրոջ հետ, և Տերն էր թագավորը: Բայց այդ ժողովուրդն անպատում ընկավ, ու նրանք չմտան հանգիստը: Այսինքն՝ վերոհիշյալ ուսմունքի հետևորդները պարզապես տեղյակ չեն Քրիստոսի Խորհրդին: Եթե մարդու հոգին Աստծու Հոգու հետ հաղորդակցություն չունենա, կձանձրանա ամեն բանից, ունայնություն կզգա իր մեջ և նորից իր

ներսում դժոխք կզգա: Իսլամն ասում է, որ երբ մարդը (տղամարդը) փրկվում է, նրան բանալիներ են տրվում, և նա այդ բանալիներով բացում է սենյակների դռները, որտեղ նրան են սպասում փերիները, և նա այդպես հավիտյան ապրում է, այսինքն՝ ապահովվում է նրա մարդմարդ հարաբերությունը: Կյանքը Քրիստոսի մեջ է. ոչ թե մարդ-մարդ հարաբերության, այլ՝ մարդ-Աստված հարաբերության մեջ: Աշխարհն անտեղյակ է դրան: Սուրբ Գիրքը շատ տեղերում ասում է, որ Աստված ուզում է՝ բոլորը փրկվեն: Ինչպե՞ս է լինում, որ մարդը չի փրկվում ու գնում է դժոխք, ինչպե՞ս է Աստծու Կամքին հակառակ ինչ-որ բան լինում. չէ՞ որ Աստծու Կամքը բոլորի փրկությունն է: Եթե մարդը սիրում է խավարը, եթե հավատում է, որ իր կյանքը աշխարհի փառքի մեջ է, նա Աստծուն ատում է: Հիմա Աստված ո՞նց պետք է նրան փրկի: Ուրեմն յոթանասուն տարիների արարքների համար չէ, որ մարդը կորսվում է, այլ Աստծուն մերժելու, Աստծուց երես թեքելու համար է, որ կորսվում է: Ուրեմն նա ինքը չի ուզում փրկվել, և այդ դեպքում է, որ չի փրկվում:

Հիմա եկե՛ք հասկանանք, թե ի՞նչ է նշանակում Եբրայեցիս 10.31-ում գրվածը՝ «Մարսափելի բան է

Կենդանի Աստծո ձեռքն ընկնելը», պետք է կարդանք Եսայի մարգարեի Գիրքը, որտեղ գրված է. «*Նրա ձեռքը դեռ մեկնած է: Քանի որ ժողովուրդը չդարձավ Նրան, ով հարվածում է իրենց*» (Ես. 9.12-13): Աստված միջոցներ է օգտագործում, որպեսզի ժողովուրդն Իրեն դառնա, բայց ժողովուրդը չի դառնում և գնում է կորսության: Իհա՛րկե, սարսափելի բան է Կենդանի Աստծու ձեռքն ընկնելը: Սատանան օգտագործում է քո կյանքում հանդիպող դժվարություններն ու խաբում է, թե Աստված ուզում է տանջել քեզ և տեսնել քո տանջանքը:

Բայց իրականում այդպես չէ, քանզի գրված է. «*Իմ հոգին ծածուկ տեղերում պիտի լա քո հպարտության համար*» (Երեմ. 13.17): Աստված Մեր է, մարդն ինքը չի ուզում ու չի հավատում այդ Միության: Մարդն ինչ ուսմունք էլ հնարի, կենտրոնում մարդ-մարդ հարաբերությունն է:

Թող Սուրբ Հոգին մեզ բացի Քրիստոսի Խորհուրդը, որպեսզի հասկանանք, որ մարդն իր ուրախությունն ու հավիտենությունը կարող է գտնել Աստծու Հոգու հետ ունեցած հաղորդակցության մեջ: Սուրբ Գիրքն ասում է. «*...մեղքի վարձը մահ է...*» (Հռոմ. 6.23): Աստծուն մերժելու վարձը կորուստ է, մահ, բայց Աստծու հետ հաղորդակ-

ցությունը ձրի պարզև է:

Եթև մենք սիրում ենք լույսը, ուրեմն արդեն ոչ թև հավատում ենք, որ մարդ-մարդ հարաբերության մեջ է կյանքը, այլ՝ որ Կյանքը Քրիստոսն է: Մենք պետք է ազատվենք մեր մարդկային հարաբերությունների ստրկությունից և հանդիպենք մեր

Տիրոջը, քանզի Նրա մեջ է Հավիտենությունն ու Կյանքը: Ո՛վ Տեր, մենք այդ որոշումով ենք եկել ու սպասում ենք, որ Դու որպես նվեր տաս մեզ Քո Երկնային Արդարությունը և Հավիտենական Կյանքի պարզևը:

Հրայր Ամիրբեկյան

Երեմիա ես ունենալու

Ուզում եմ պատմել որդե-
ծնության հետ կապված
հրաշքի մասին: 2023թ. օգոստոս ամսին հետազոտությամբ պարզվեց, որ ինձ մոտ հինգ շաբաթական հղիություն կա, և քանի որ պատկերը հրետակ չէր, և երեխայի սրտի բաբախյունն էլ չէր լսվում, ինձ խորհուրդ տվեցին հետևել պտղի զարգացմանը: Ես սկսեցի աղոթել և դիմեցի եկեղեցու եղբայրներին՝ յուրով օծվելու համար, որից հետո շատ վստահ գնացի հերթական ստուգմանը, բայց արդյունքն ինձ հիասթափեցրեց, որովհետև պտուղն աճելու փոխարեն փոքրացել էր, և ինձ բացատրեցին, որ նեխման ընթացքի դեպքում է այդպես կատարվում:

Տունդարձի ճանապարհին ես վիճում էի Աստծու հետ, Հակոբոս 5:14 Խոսքն էի մեջ բերում. «Եթե

ձեզմե մեկը հիւանդ է, եկեղեցիին երեցները թող կանչէ, ու անոր վրայ աղօթք թող ընեն, ու Տէրոջը անունովը իւրով օծեն զանիկա», և ասում էի. «Ես իմ կողմն արել եմ, սպասում եմ Քո պատասխանին»: Տեղամասի բժիշկը պնդում էր, որ անհապաղ միջամտություն է պետք իրականացնել: Ուստի որոշեցի դիմել այլ կլինիկա: Իմ հերթը երեք օր հետո պետք է հասներ: Այդ երեք օրը տարի թվաց ինձ համար, որովհետև թե ինքնազգացողությունս կտրուկ վատթարացավ, թե հավատքի պայքար սկսվեց:

Ինչի՞ն հավատալ՝ իրականությանը, որի մեջ կամ, թե՞ Աստծո խոսքին, որի մեջ Խոստում կա: Առաջին գիշերն արթնացա շատ վատ զգացողությամբ, ջերմում էի, մտածեցի շտապօգնություն կանչել, բայց մինչ

այդ որոշեցի աղոթել: Մի կերպ ծնկի եկա, արտասվում էի և Տիրոջից խնդրում, որ ասի այս վիճակիս պատճառը. ուզում էի հասկանալ, թե ինչով է այս ամենն ավարտվելու: Հանկարծ ներքին մի ձայն լսեցի. «Երեմիա ես ունենալու»: Ես սկսեցի փառաբանել Աստծուն և այդպես այդ գիշերն անցկացրեցի՝ հույս ունենալով, որ ամեն ինչ կարգավորվել է: Թեև ինքնագագացողությանս մեջ փոփոխություն չկար, բայց ես սրտումս պահեցի ինձ ասված խոսքը և ոչ ոքի չասացի, որովհետև կասկածում էի: Երկրորդ գիշերն ավելի վատ էի. կարծես մահը դեմ առ դեմ կանգնած լինեք: Սարսափի մեջ էի, որովհետև ինձ մենակ էի զգում, և առջևս ասես մի մեծ գործ լինեք կանգնած. խուճապի մեջ էի մտքերս էլ հանգիստ չէին տալիս, սակայն հիվանդանոցի անհրաժեշտության դեպքում ես չէի վախենում: Նորից որոշեցի աղոթել: Մի կերպ, ասես սողալով ծնկի եկա ու Տիրոջից կյանք էի խնդրում, հարցնում էի, թե ինչ է ինձ

հետ կատարվում: Նորից Տիրոջ ներկայությունն զգացի և հասկացա, որ պայքարը ոչ թե իմ, այլ փոքրիկի կյանքի համար էր: Ինձ միտք եկավ. «Արդյոք ո՞վ է ծնվելու, որի հետևից ամբողջ դժոխքն է եկել»: Միանգամից հիշեցի Աստվածաշնչի բոլոր սուրբերին ու նրանց կյանքի համար մղված պայքարը և մի գերբնական ուժ առած՝ սկսեցի փառաբանել ու շնորհակալություն հայտնել Տիրոջը: Թեև մարմնումս որևէ փոփոխություն չէի զգում, բայց հավատքով զորացած՝ Տիրոջը փառք էի տալիս: Նույնկերպ անցավ նաև երրորդ գիշերը, սակայն էլ խուճապ չկար: Վերջապես եկավ սպասված հետազոտության պահը, և արդյունքը դրական էր: Բժիշկը լսեց երեխայի սրտի բաբախյունը: Հետագո-

տության պատասխանը թաքցնելով՝ նորից գնացի հետազոտվելու իմ տեղամասի բժշկի մոտ: Վերջինս նեղվելով և դա ավելորդ գործողություն համարելով, դժգոհ հայացքը ուղղեց էկրանին և բացականչեց. «Հրա շք, սիրտ է առաջացել»: Ես, լուռ արտասվելով, ասացի. «Նրա համար աղոթք է արվել»: Երբ դուրս եկա, բուժքույրը հետևիցս վազելով կանգնեցրեց ինձ և ասաց. «Եթե ձեզ մոտ այդքան հզոր է, խնդրում եմ, աղոթեք քույրիկիս համար...»:

Այսպես ամեն անգամ երեխայի մոտ մի նոր խնդիր էին հայտնաբերում և որոշ ժամանակ անց այդ խնդիրը հերքելով՝ իրենց իսկ շուրթերով դավանում էին. «Փառքն Աստծունն է...»: Իսկ ես, մի կերպ հուզմունքս զսպելով, պարզապես ուրախություն էի վայելում՝ լսելով անհավատ մարդկանց շուրթերից հնչող Տիրոջ ուղղված այդ փառաբանության խոսքերը:

Եվ այսպես, հղիությանս ողջ

ընթացքը բավականին դժվար անցա: Մի քանի անգամ բժիշկները լուրջ արատների սպառնալիքներ հնչեցրեցին, բայց հետո դրանք հերքեցին, վերջում էլ ասացին, որ երեխան պարանոցին պորտալարի երկու գալար ունի: Եվ այդպես էլ հրաշքով լույս աշխարհ եկավ մեր փոքրիկը՝ կատարյալ առողջ: Նա մեր յոթներորդ բալիկն է՝ Երեմիան. Տերն է նրան այդպես անվանել: Երեխայի ծնվելուց հետո երեք ամիս սպասեցի՝ համոզվելու համար, որ արատներ չունի, որից հետո սկսեցի վկայել՝ համաձայն իմ խոստմանը, քանի որ իմ մեծ նեղության մեջ Տիրոջ ասել էի. «Եթե հրաշք կատարես իմ կյանքում, ես ամեն տեղ կպատմեմ այդ մասին»:

Հավիտյան փառք մեր ամենակարող ու հավատարիմ Աստծուն՝ Հիսուս Քրիստոսին:

**Արմինե քույրիկ,
Արմավիրի տարածք**

ԻՐԱԿԱՆ ԳԱՆՁԸ

1949թ. Չինաստանում հաստատվեցին կոմունիստական կարգեր: Եկեղեցիները փակվեցին, քրիս-

տոնյաներին գնդակահարում էին, աքսորում, ստիպողաբար ուղարկում «վերադաստիարակման»:

«Բամբուկե» վարագույրը քրիստոնեության համար անխոցելի էր: Կարմեկ ուղղություն դեպի Չինաստան, ետդարձի ճանապարհ չկար: Ոչ ոք այնտեղից չէր կարող դուրս պրծնել և պատմել, թե ինչ է կատարվում: Հաճախ կարելի էր տեսնել գլխատված, ձեռքերը ետևում կապված մարմիններ, որոնց տանում էր Հոնկոնգով անցնող գետի հոսանքը: Վերջապես «Բամբուկե» վարագույրը բացվեց: Բոլոր միսիոներները, այդ թվում և ես, շտապեցինք գնալ այնտեղ՝ մեր աչքերով տեսնելու, թե ինչ է կատարվում:

Փողոցով անցնելիս տեսա դեպի ինձ քայլող մի կին: Բոլորի հագուստները կապույտ ու մոխրագույն էին, բայց նրա հագած կապույտ հագուստն այլ տեսք ուներ՝ ավելի պայծառ էր ու խնամքով արդուկված: Ու քանի որ գիտեի, որ Չինաստանում հնարավոր չէր օծանելիք գտնել, մոտեցա նրան և կանտոներեն հարցրեցի.

-Ես որտեղի՞ց կարող եմ օծանելիք գտնել:

Նա խորը շունչ քաշեց.

-Օ՛, եթե ես նորից կարողանայի զգալ օծանելիքի բույրը... Ես օծանելիքի բույրը չեմ ճաշակել երեսուն տարուց ավելի: Կոմունիստական Չինաստանում հնարավոր չէ ձեռք

բերել օծանելիք:

Այդ ժամանակ ես նրան ասացի.

-Եթե դուք ինձ ծանոթացնեք մի քրիստոնյայի հետ, կարևոր չէ՝ ինչ տարիքի, ապա ես կնվիրեմ ձեզ իմ կնոջ ողջ կոսմետիկան, իսկ մըտքումս՝ «Հույս ունեմ, որ կինս ինչ-որ բան կունենա պարֆյումերիայից»:

Կինն ասաց.

-Ես գիտեմ մի քրիստոնյայի: Եկե՛ք այնտեղ այսօր երեկոյան ժամը տասին, երբ փողոցային լուսավորության բոլոր լամպերն անջատվում են, ես ձեզ կծանոթացնեմ նրա հետ:

Այդ երեկո ես ու կինս գնացինք այն փողոցը, որն ասել էր այդ կինը: Շատ մութ գիշեր էր: Մենք եկանք մեր պայմանավորված վայրը: Կինն այնտեղ էր.

-Եկե՛ք իմ ետևից:

Մենք լուռ հետևեցինք նրան: Իջանք աստիճաններով ներքևի հարկը, մտանք մի մեծ սենյակ, հետո մի այլ փոքր սենյակ, որում մի փոքրիկ մոմ էր մլմլում: Նստեցինք փայտե մահճակալին՝ սպասելով այդ քրիստոնյային:

-Պատմե՛ք մեզ այդ քրիստոնյա կնոջ պատմությունը,- խնդրեցի ես:

Մեզ ուղեկցող կինն ասաց.

-Օ՛, դա սարսափելի պատմություն է... Այդ հավատացյալ կինը

բավականին հարուստ ծնողների դուստր էր. նրանք սպանվեցին կոմունիստական ռեժիմի կողմից: Երեսուներկու տարեկան էր նա, երբ բոլորովին մերկ, խեղկատակի գրլ-խարկը գլխին հագցրած, մարդկանցով լեփ-լեցուն դահլիճում կանգնեցրին դատական ատյանի առաջ:

Դատավորը նրան հարցրեց.

-Դու Քրիստոսի հետևորդ ես: Եթե ասես՝ ոչ և Քրիստոսին ուրանաս, ես հենց այստեղից քեզ ազատ կարձակեմ:

Այդտեղ մոտ հինգ հազար մարդ կար հավաքված, և մեծ մասը մտածում էր. «Գոնե մեկ թույլեմ, միայն ա՛յդ պահին ասա, որ չես հավատում Հիսուսին, իսկ հետո խնդրի՛ր Նրան, որ քեզ ների»:

Քրիստոնյա կինը պատասխա-

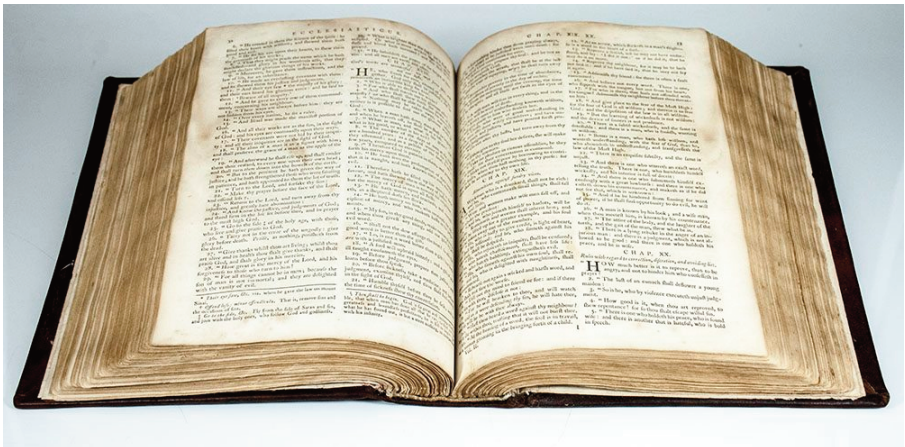
նեց.

-Ես կգնամ Հիսուսի ետևից մինչև իմ կյանքի վերջը: Ներեցե՛ք, ես չեմ կարող Նրան ուրանալ:

Մենք քարացած սպասում էինք դատավորի վճռին. . . .

-Դու կմաքրե՛ս քաղաքի կոյուղատարները մինչև քո կյանքի վերջը,- հնչեց դատավորի վճիռը:

Պարզաբանելու համար ասեմ, որ Չինաստանում կոյուղին հեռացվում է բաց առուների միջով: «Մաքրել կոյուղատարները» նշանակում է ողջ օրը փոցխով մաքրել այդ առուները: Մեզ ուղեկցողն ասաց, որ այդ քրիստոնյա կինը կոյուղատար առուներն է մաքրում արդեն երեսուն տարի: Քանի որ այս տունը պատկանել է նրա հորը, թույլ են տվել, որ նա ապրի այդ փոքրիկ

սենյակում:

Հետո ես լսեցի ոտնաձայներ, և ներս մտավ մոտ վաթսուն տարեկան մի կին՝ ժպտացող պայծառ դեմքով: Նա նայեց մեզ և հարցրեց.

-Ձեզանից ո՞վ է քրիստոնյան:

-Ես եմ,- պատասխանեցի:

-Ինձ Աստվածաշունչ է պետք:

Աստվածաշունչն այն Գիրքն է, Որը չէիք կարող ունենալ Չինաստանում:

-Եթե ես մեկ հատ էլ ճարեմ, Այն առավոտյան ձեզ կբերեմ,- պատասխանեցի նրան:

Մենք հյուրանոց հասանք մոտ կեսգիշերին: Թակեցի Հոնկոնգից եկած չինացի հովվի սենյակի դուռը: Երբ նա դուռը բացեց, ասացի.

-Ողջու՛յն, Ռո՛նալդ, ինչպե՞ս ես:

-Մի՛ խոսիր ինձ հետ, ես չեմ ցանկանում, որ այստեղ իմանան՝ ես քեզ ճանաչում եմ:

Ես նրան ասացի.

-Ես քեզ հետ կշարունակեմ խոսել այնքան ժամանակ, մինչև ինձ չտաս չինարեն Աստվածաշունչ:

- Ես վեց Աստվածաշունչ ունեմ:

-Ավելի լավ,- պատասխանեցի,- տո՛ւ՛ր ինձ դրանցից մեկը:

-Ձեմ կարող: Սահմանապահը շատ կատաղած մեկն է և գրեց, որ երբ այս մարդը լքի Չինաստանը, նրա մոտ պետք է լինի վեց Աստ-

վածաշունչ: Այնպես որ սահմանն անցնելիս ես պետք է ցույց տամ վեց Աստվածաշունչ:

-Միայն մի գիշերով տո՛ւ՛ր ինձ դրանք, խնդրո՛ւմ եմ. . .

Ես վերցրեցի դրանք, և մեր սենյակում ես ու կինս կտրեցինք Մատթեոսի, Մարկոսի, Ղուկասի և Հովհաննու Ավետարանները՝ մի Գրքից: Հետո «անցանք մյուս բոլոր Գրքերով» և հավաքեցինք մեկ ամբողջ Աստվածաշունչ այդ վեց Գրքերից: Հաջորդ առավոտ Գրքերը վերադարձրի Ռոնալդին, իսկ կինս կտորից կազմ պատրաստեց «նոր» Աստվածաշնչի համար: Երեկոյան այդ հավատացյալ կնոջ չորս տարվա աշխատավարձին համարժեք գումարով և հագուստներով (որոնց կարիքը նա ուներ) Աստվածաշունչը տարանք նրան: Նա մահճակալին նստած աղոթում էր: Ես նրան մեկնեցի մեր տարած ընտիր հագուստները: Նա կարծես բարկացած ասաց.

-Գցե՛ք այդտեղ դրանք:

Ես գրպանիցս հանեցի ծրարը՝ գումարով, և ասացի.

-Այս գումարը Ձեզ կօգնի մի որոշ ժամանակ:

Նա պատասխանեց.

-Գցե՛ք այդ արկղի մեջ:

Ես սկսեցի նեղվել: Երբ ես

հանեցի կտորով կազմված Աստվածաշունչը, նա աչքիս առաջ կարծես ծաղկեց, իլեց ձեռքիցս Գիրքը, սեղմեց կրծքին ու ասաց.

-Բորո՛յ, բորո՛յ,- որը կանտոներեն նշանակում է՝ Գանձ: -Դուք երբե՛ք չեք հասկանա ինձ, մինչև չանցնեք այն ճանապարհով, ինչով

ես եմ անցել: Ո՛չ գումարը, ո՛չ նյութական որևէ բան արժեք չունեն, ամենակարևորն Այստեղ է, ա՛յս Գրքում: Դուք ինձ տվեցիք ամենաթանկ նվերն աշխարհում:

*Հոնկոնգի միսիոներների
միության անդամ Ջոն Բեյթել*

Դիպված ինքնաթիռում

Պահանջված ժամին պահանջված տեղում

Ինչքա՛ն կարևոր է՝ լսել Աստծո ձայնը

Կրասնոյարսկում համագումարի էինք: Շա՛տ տպավորիչ մի վկայություն լսեցինք: Մի անգամ եղբայրը ուղևորվում է մի եկեղեցի՝ ծառայության: Բավական ճանապարհ է անցած լինում, ներսից ձայն է լսում՝ ե՛տ դարձիք, ե՛տ դարձիք: «Ինչու՞. չե՞ որ ես ծառայության եմ գնում, ինչու՞ ետ դառնալ...»: Մտքի պայքար է գնում, բայց Աստված ուզում է, որ մենք լսենք Ի՛ր ձայնը, մարդկային մտքին տեղ չտանք:

Եղբայրը շարունակում է մտածել, միտքը դեռ պայքարի մեջ է, բայց ի վերջո ետ է դառնում: Ետ է դառնում ու չի հասկանում, թե ու՞ր, ինչի՞ համար: Բավական ճանապարհ

անցնելուց հետո առջևում տեսնում է մեքենաների շարասյուն. պարզվում է՝ ծանր վթար էր տեղի ունեցել: «Դեռ ո՛չ շտապօգնություն, ո՛չ ոստիկանություն, բայց ես այդ-տեղ եմ: Հասկանում եմ, որ այդտեղ ես պետք եմ: Մոտենում եմ, սկսում եմ խոսել, վկայել Տիրոջ մասին: Մտածում եմ՝ գուցե հենց հիմա նրանք հեռանան այս կյանքից. վիրավորների վնասվածքները շատ ծանր էին. մեկի ձեռքն էր ուսից անջատվել, արյան մեջ շաղախված էին: Շտապօգնությունը տեղ հասավ: Մոտեցա, ասացի՝ կարո՞ղ եմ աղոթել: «Հեռացի՛ր այստեղից», - բղավեց բժիշկը՝ հավանաբար անկարողությունից բորբոքված: Մոտեցա մյուս վիրավորին: Մեկ ուրիշն էր ջանում նրան ուշքի բերել: Կարո՞ղ եմ աղոթել: Աղոթի՛ր, - լսեցի ի պատասխան: Ես սկսեցի աղոթել այս մեկի համար, սկսեցի վկայել Աստծո մասին, միաժամանակ նաև օգնել բուժխմբին: Կտրեցինք հագուստները, մարմինը՝ արյունվա, ազատեցինք: Ես նույնպես ամբողջովին արյան մեջ էի: Երբ ավարտեցինք այս մեկի հետ, ես նորից մոտեցա մյուսին: Նրա սիրտը կարծես մարում էր: Սա էլ համաձայնեց, որ աղոթեմ իր համար: Սրան էլ վկայեցի Աստծո մասին՝ զուգահեռ օգնելով բժշկին: Ես լրիվ արյան մեջ՝ մոտենում է թերթի

մի թղթակից, լուսանկարում է նաև ինձ՝ այդպես արնաշաղախ (այդ նկարը հայտնվում է թերթի էջերում): Ես շարունակ աղոթում էի այդ մարդկանց համար, նրանց ասում էի Աստծո մասին: Հետո նրանց տեղափոխում են հիվանդանոց: Օրեր անց ես զանգահարում եմ հիվանդանոց: Եվ բժիշկներն ասում են. «Կատարվել է հրաշք. նրանց վնասվածքները կյանքի հետ անհամատեղելի են, բայց Աստված խնայել է երկուսի կյանքն էլ»: Փառք Տիրոջը: Որովհետև նա ուներ լսող ականջ, դրա համար էլ գտնվեց անհրաժեշտ պահին անհրաժեշտ տեղում: Ահա թե ինչու մենք պե՛տք է «լսենք»: Մենք այլ կերպ չենք կարող, այլ կերպ չպետք է լինի:

Երբ լսեցի այս պատմությունը, շատ էի ազդվել: Դրանից հետո պետք է թոչեի Կրասնոյարսկ: Ճամփորդական պայուսակա վերքերեցի հետո: Իսկ այնտեղ՝ է՛լ ճնշման, է՛լ շաքարի չափման գործիքներ, դեղորայք... մի ամբողջ բուժզինանոց: Դե՛, մենք դեռ մարմնի մեջ ենք, որը դեռ չի «փառավորվել» և ունի իր կարիքները: Մենք թոչում ենք, և հանկարծ հայտարարում են. «Եթե այստեղ կան բժիշկներ, եթե կան բուժօգնության պարագաներ, դեղորայք, խընդրում ենք մոտենալ: Ինչ-որ մեկը գնաց դեպի խցիկ. հավանաբար բը-

Ժիշկ էր: Ես շարունակում եմ նստած մնալ: Հետո հիշեցի եղբոր վկայությունը ու մտածեցի՝ միգուցե ես էլ այստեղ եմ պետք, միգուցե հենց այս պահի համար է «բժշկական զինապահոցս»: Վերցրեցի, ինչ ունեի, գնացի: Տեսնեմ՝ մեկը պառկած է անշարժ, «բժիշկը» սրտի շփում է կատարում, ուրիշները լեզվի տակ ինչ-որ հաբ են խցկում, ուղեկցորդուհիները պտտվում են այդ մարդու շուրջը, փորձում են ինչ-որ բան անել: Ես կանգնած եմ: Հավանաբար կարծեցին՝ մի բժիշկ էլ ես եմ, ու օգնություն ցուցաբերող բժիշկը դիմեց ինձ.

-Կոլե՛գա, այս բանն եմ արել, այն բանն եմ արել... ճի՞շտ եմ արել:

-Երևի..., - մի քիչ շփոթված ասացի ես: Հետո չափեցին ճնշում, շաքար, դեղորայք՝ ինչ որ պետք էր... Ու ես համարձակվեցի խոսել.

-Իհարկե, բժշկական տեսակետից մենք ամեն ինչ արեցինք, ինչ պետք է անեինք: Բայց գալիս է պահ, որտեղ մենք անգոր ենք: Հարգելիներ՛ս, կա ամենակարող Աստված: Դուք դեմ չե՞ք լինի, եթե ես այս մարդու համար աղոթեմ:

Նայեցի հիվանդին, մտածեցի՝ հայ է՝ արտաքինից ելնելով: Տեսնեմ այդ մարդը ջանում է ինչ-որ բան

ասել:

-Դու հա՞յ ես,- հարցնում եմ:

-Չէ՛, աղբբեջանցի եմ,- հազիվ լսելի ասաց նա:

-Ես ուզում եմ քեզ համար աղոթել Կենդանի Աստծուն. դու կուզե՞ս, որ աղոթեմ,- ասացի նրան:

-Հա՛, հա՛,- նվաղուն ձայնով համաձայնեց նա:

Գիտե՞ք, նման իրավիճակում մարդը ընդունում է, համաձայնում է, որ իր համար աղոթեն Հիսուսի անունով, ով ուզում է լինի: Բոլորը կանգնած են: Եվ ինքնաթիռում մի յուրահատուկ Ավետարանչություն ընթացավ: Նայում եմ՝ հիվանդի դեմքին արդեն թույլ ժպիտ կար, թեթեվակի շարժվում էր: Երբ ինքնաթիռը կանգնեց, շտապօգնության մեքենան նրան տարավ: Ուղևորները, ինքնաթիռի ողջ անձնակազմը շնորհակալական հայացքներով նայում էին ինձ: Ես չգիտեմ՝ ինչ եղավ հիվանդի հետ, բայց նա իմացավ ու տեսավ, որ իր համար աղոթում էին Հիսուսի անունով, բոլոր ուղեկցորդուհիները, օդաչուները, ուղևորները հասկացան՝ այնտեղ, ուր անգոր է բժշկությունը, գալիս է Կենդանի, Ամենակարող Աստված, երբ դիմում են Նրան: Փա՛ռք մեր Աստծուն:

Անդրեյ Բաշմակով

ԵՎՁԵՆԻ ԵՊԲՈՐ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԸ

Մուրբ Գրքում մի Խոսք կա. կավե ամանը փշրվում է, և կավագործը այդ կավից նոր անոթ է պատրաստում, ինչպիսին ինքն է ուզում:

Քույրե՛ր, եղբայրներ, ես այն-քան շնորհակալ եմ Տիրոջս, որ երբեմնի իմ փշրված կյանքը, իմ անկենդան անոթը, որ այս աշխարհում այլևս ոչ մեկին պետք չէր, Ինքը վերցրեց Իր ձեռքերի մեջ:

Ծնվել եմ մի ընտանիքում, որտեղ Աստծուն չէին ճանաչում: Հայրս հարբեցող է եղել այն կարգի, որ 11 ամսականում ինձ դուրս է հանել, շեմին է դրել ու դուռը փակել, մինչև մորիցս խմիչքի համար գումար է պոկել: Մայրս հեռանում է նրանից, ամուսնանում երկրորդ անգամ: Ծնվում է քույրս՝ Իրինան: Բայց մի քանի տարի անց նրանք երկուսով են ընկնում ալկոհոլի գերության մեջ: Իմ մանկությունից լավ բան հիշելու երևի թե ոչինչ չկա. տանը՝ ծնողներս մշտապես հարբած, դպրոցում՝ մշտապես ամոթ՝ նրանց

համար, մշտապես սոված, քաղցած. այդ ժամանակների մեր ամենասիրելի «բլուդան»՝ ջրով թրջած հացն էր՝ վրան շաքարավազ ցանած: Այդ կերակուրն էինք մենք պատրաստում մեզ համար: Ես այդ ժամանակ որոշում էի կայացրել, որ երբեք չեմ մոտենա խմիչքի: 34 տարեկանում մահանում է մայրս՝ սրտի նոպայից: Մեզ համար շատ ծանր հարված էր. մենք շատ էինք սիրում նրան: Կիրթ էր, երկու ինստիտուտ էր ավարտել, մասնագիտությամբ՝ մանկավարժ, բայց նման վախճան ունեցավ: Դրանից հետո մեր վիճակն ավելի վատացավ, հայրս է՛լ ավելի տրվեց խմիչքին: Ես ամաչում էի դպրոց գնալ: Մի կերպ մի քանի դասարան ավարտեցի, հետո՝ ուսումնարան: Նոր միջավայրը՝ ոչնչով չէր զիջում իմ ընտանիքին՝ 30-ից 28-ը հարբեցող էր: Եվ ես էլ չուզեցի ետ մնալ: Ու ինքս էլ չնկատեցի՝ ինչպես ստրուկ դարձա այդ կյանքին: Երկու տարի հետո ինձ վոնդեցին ուսումնարանից: Ընտանիքս էլ ինձ չըն-

դուներ՝ որտեղից եկել ես, գնա՛, այնտե՛ղ էլ կերակրվիր: Մթերքը թաքցրած էր փակի տակ: Ես հաճախ էի քաղցած օրեր ապրում: Անգամ գիշերները քաղցից չէի կարողանում քնել: Միայն կարող էի ջուր լցնել դատարկ ստամոքսս: Ընկերներ ունեի. «Մենք քեզ կսովորեցնենք ապրել...», - ասում էին ինձ: Ցավոք, նրանք ինձ ոչ մի լավ բանի չսովորեցրին: Ու ես շուտով այնքա՛ն մխրճվեցի այդ անդունդի խորքը, որ կերպարանքս անգամ կորցրի. աչքս վնասված էր, ու այտովս միշտ թարախ էր հոսում: Այտս էլ սկսեց բորբոքվել: Ես աղբանոցային տեսք ունեի: Ընկերներս արդեն ասում էին՝ մենք ամաչում ենք նույնիսկ խմել քեզ հետ. նրանք էլ ինձնից հրաժարվեցին: Ես միշտ պառկած էի սենյակումս, վարագույրները՝ միշտ փակ: Անարգվածության զագաթնակետին էի: Ես չգիտեի Աստծո մասին: Քաղցած, ոչ մեկին պետք չես, ամեն տեղ ամենքին միայն պրորբեմ ես ստեղծում... Մտածում էի՝ եթե մայրս լինե՛ր... Ես հավատում էի սնոտի բաների, թե մայրս կարող է հայտնվել: Ես Աստծուն չգիտեի, ճշմարտությունը չգիտեի: Եվ սատանան գիտեր այդ մասին: Երեք օր սենյակումս միայնակ ու քաղցած պառկած էի, բայց այդ երեք օրը

միշտ զգում էի ինչ-որ մեկի ներկայությունը: Հանկարծ լսեցի.

-Որդի՛ս, ես եմ՝ քո մայրը...

Ես հավատացի, որ դա իմ մայրն է, եկել է ինձ օգնելու: Հարցրի, թե ինչպես է իրենց մոտ՝ երկնքում:

-Օ՛, հրաշալի է:

-Իսկ ես այստեղ ոչ մեկին պետք չեմ. վերցրո՛ւ ինձ քեզ մոտ:

Ես հետո հասկացա, որ ինձ հետ խոսողը չարն էր: Թշնամին գալիս է, որ գողանա, սպանի ու կորսնցնի: Իսկ Աստված գալիս է նրա գործերը քանդելու: Այդ ձայնը, որը ես ընդունել էի որպես մորս ձայն, ինձ ասաց.

-Որդի՛ս, գնա՛ լոգարան, կտրի՛ր երակներդ. քո կյանքը կվերջանա, և մենք կթոշենք երկինք:

Միբեղինե՛ր, ես նույնիսկ մազաչափ վախ չունեցա, գնացի լոգարան, կտրեցի ձեռքերիս երակները, փորձեցի հասնել քներակիս... Երբ ինձ տանում են հիվանդանոց, բժիշկն ասում է.

-5 մմ, և նա կկտրեր քներակն էլ:

Այդ դեպքում մարդը մեռնում է տասը րոպեի ընթացքում: Ու ես այնքա՛ն շնորհակալ եմ Աստծուն այդ 5 մմ-ի համար, ես շնորհակալ եմ Նրան, որ թույլ չտվեց իմ ձեռքին՝ բարձրանալու ավելին: Երբ հիվանդանոցում էի, ականատես էի շատ

սարսափների և մտածում էի՝ այլևս երբեք չեմ մոտենա խմիչքի: Բայց սովորության ուժը մեծ էր. այն իրենն արեց: Ապաքինվեցի ու էլի շարունակեցի խմել: Շուտով հայրս էլ մահացավ ակոհոլի չարաշահումից. նա քառասուն տարեկան էր: 12-ամյա քույրս՝ Իրինան, լացով խնդրում էր.

–Ժե՛նյա, կա՛նգ առ: Մայրս մահացավ, հայրս մահացավ, դու՛ էլ մեռնում ես...

Մենք կանգնել էինք դատարկ բնակարանում: Հոսանք էլ չունեինք, քանի որ չէինք կարող լվարել: Անկարողությունից ու հուսահատությունից լաց էինք լինում: Բանն հասել էր նրան, որ ես ընկնում էի ակոհոլային էպիլեպսիայի մեջ. ընկնում էի փողոցում՝ ինչպես մեռած: Հարևան-բարեկամ՝ բոլորը ինձանից ձեռք էին քաշել: Բայց կար Մեկը, որ ինձնից երբեք երես չթեքեց:

Իմ կյանքում շրջադարձ կատարվեց 2004 թվի հունվարի 25-ին, երբ ինձ հրավիրեցին տնային հավաքության: Գնացի ու մեծ սեր վայելեցի այնտեղ: Անկեղծացած՝ դիմեցի եղբորը.

–Ես հավատում եմ, որ Աստված կա, բայց ինչու՞ մեռավ մայրս, ինչու՞ մեռավ հայրս, ինչու՞ ուտելու ոչինչ չունենք, ինչու՞ հոսանք չունենք,

ինչու՞ եմ ես կախվածության մեջ...

Եղբայրը նայեց ինձ ու ասաց.

–Իսկ դու գիտե՞ս, որ դեղ կա այդ ամենի համար: Ու եթե դու գիտես դեղի մասին, դա շատ քիչ է, դա քեզ չի օգնի: Դու պետք է այն ընդունես: Ժե՛նյա, այն, որ դու գիտես, որ Աստված կա, դա լավ է, բայց դու երբևէ ընդունե՛լ ես նրան քո սրտում: Եթե դու դա անես, կտեսնես՝ ինչպես կփոխվի քո կյանքը:

Այդ օրը ես ազատագրվեցի բոլոր կախվածություններից, մկրտվեցի Սուրբ Հոգով: Երկու տարի անց Աստված ինձ տվեց հրաշալի կողակից, ապա՝ զավակներ: Միբեյինե՛ր, հրաշալի է Աստծո հետ ապրելը: Դրանից ավելի լավ բան չկա: Իսկ ինչի՞ց է, որ սատանան հասնում է հաջողության: Որովհետև մարդը լռում է: Հիշենք Եսթերին: Նրա ու թագավորի առջև չար Համանը սկսեց վախից դողալ միայն այն ժամանակ, երբ Եսթերը թագավորին հայտնեց իր խնդիրը՝ թե ով է իր ազգի թշնամին: Որպեսզի թշնամին քեզ փորձության մեջ չգցի ու չհաջողի ու վախից դողա, դու պե՛տք է դիմես քո Տիրոջը, ասես՝ ով է քո թշնամին:

*Եվգենի եղբայր
(Церковь Спасение)*

Նորիկ եղբոր վկայությունը

Օգոստոսի 25-ն էր: Մեր՝ Սարի թաղի տարածքի քույրիկներից մեկը խնդրեց, որ այցելենք Ռուսաստանից վերադարձած և այժմ Քանաքեռի հիվանդանոցում պառկած իր եղբորը, որն արդեն մահվան շեմին էր: Հիվանդանոցում նրա հետ խոսեցինք Քրիստոսի Փրկարար Շնորհքի մասին, վկայեցինք Տեր Հիսուսի Միրո մասին: Նա ընդունեց, լսեց, անգամ ուզում էր խոստովանություն անցնել, բայց մենք նրան ասացինք, որ հաջորդ օրը ավագ եղբայրներից կայցելեն և խոստովանություն կվերցնեն: Մինչ հաջորդ օրը մեր ավագ եղբայրը կայցելեր, նա մի երազ է տեսնում: Երազում ինչ-որ մարդիկ իրեն լողացնում են, հետո ուղեկցում են ինչ-որ դռան մոտ՝ իր ձեռքը տալով մի փաստաթուղթ՝ արձանագրություն, ասելով, որ սպասի այդ դռան մոտ, մինչև կկանչեն: Արթնանալով՝ երազը պատմում է դատերը. «Ինչ-որ մարդիկ ինձ լողացրեցին և ձեռքս տվեցին մի փաստաթուղթ՝ ասելով, որ դա իմ արձանագրությունն է»:

Այդ երազը վկայություն եղավ շատերին: Հաջորդ օրը նրան այցելել էր Պերճ եղբայրը, խոսել էր Քրիստոսի Շնորհքի, ողորմության մասին: Այդ Խոսքը կպել էր նրա սրտին, խոստովանել էր: Իսկ մեկ օր հետո արդեն գնացել էր հավիտենություն:

Փաստորեն, երազից մեկ օր հետո նա ննջել էր Քրիստոսով: Փա՛նք Տիրոջը, որ մի մեղավոր ևս փրկվեց մեր Տեր Հիսուս Քրիստոսի Փրկարար Շնորհքով: Ամեն:

ՍԻՐԵԼԻ՝ ԸՆԹԵՐՑՈՂՆԵՐ

Աստված սիրում է ձեզ և ուզում է, որ դուք հավատաք Իրեն ու փրկություն ունենաք: Այդ մասին կարդում ենք **Հովհաննու 3:16**-ում. *«Որովհետև Աստված այնպես սիրեց աշխարհը, որ Իր միածին Որդուն փվեց, որ ով Նրան հավատա՛ս, չկորչի այլ Հավիտե՛ական Կյանք ունենա՛ս»*: Եթե դուք ուզում եք ավելին լսել ու իմանալ Աստծո և Նրա Խոսքի մասին, կարող եք դիմել հետևյալ հեռախոսահամարներով.

ԵՐԵՎԱՆ

Ավան	093 81-31-53	Մախասայան Օնիկ
Զեյթուն	055 66-82-06, 099 66-82-06	Ալոինյան Լևոն
Էրեբունի	093 53-43-68	Բարսեղյան Մնացական
Կենտրոն	094 84-35-04	Պետրոսյան Հայկ
Կոմիտաս	093 26-20-72	Ալավերդյան Սարգիս
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	055 72-28-12	Հովհաննիսյան Գևորգ
ՀԱԹ (Բանգլադեշ)	093 38-12-42	Դազարյան Արտուշ
Նորքի զանգված	099 87-38-88, 077 87-38-80	Դազարյան Սիսարոն
Նորքի զանգված	091 16-49-45	Մանուկյան Արթուր
Շենգավիթ, Չարբախ	077 55-57-55	Ամիրջանյան Արմեն
Աջափնյակ	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Քանաքեռ	093 53-25-26	Ամիրբեկյան Հրահատ
3-րդ մաս	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ

ՇՐՋԱՆՆԵՐ

Արշակունյաց	094 91-43-24	Քեչիշյան Զանիկ
Ալավերդի	094 30-80-40	Դավիթյան Վալերի
Աշտարակ	098 01-72-60	Սերոբյան Անդրանիկ
Ապարան	093 77-06-70, 071 77-06-70	Գասպարյան Միշա
Արարատ	094 20-60-36	Ներսիսյան Նորիկ
Արբիկ	077 70-28-38	Փիլոյան Պողոս
Արմավիր	091 75-99-20	Մխիթարյան Ռադիկ
Արմավիր	093 19-52-04	Մարկոսյան Վրեժ
Արտաշատ	093 72-48-88	Համբարձումյան Վաչագան
Արտաշատ (գյուղերը)	093 83-71-31	Վարդանյան Անդրանիկ
Արտաշատ (Ագատավան)	077 28-75-91	Մամբեկյան Պերժ
Արցախ	094 00-94-08	Մարտիրոսյան Միլեր
Գավառ	093 68-84-92	Մանուկյան Վարուժան
Դիլիջան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Իջևան	077 40-26-24	Մարտիրոսյան Արգունյան
Զորավան, Եղվարդ	098 85-05-02, 091 24-53-60	Սերոբյան Մասիս
Զանգեզուր	094 00-94-08	Մարտիրոսյան Միլեր
Էջմիածին	093 18-75-30	Սուրբ Էդիկ
Իջևան	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Հրազդան	094 22-33-15	Օհանյան Աշոտ
Ճամբարակ (Կարմիր)	093 18-77-33	Սահակյան Սասուն
Մասիս	091 71-62-64, 093 71-62-64	Հարությունյան Մելիկ
Մարտունի	093 86-30-13	Արշակյան Մելիք
Նոյեմբերյան	094 92-01-90	Նավասարդյան Ռուբեն
Շիրակի մարզ	099 30-79-69	Դարմանյան Գրիշա
Չարենցավան	093 28-64-13	Հայրապետյան Գևորգ
Սյունիք	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Սևան	093 48-76-43	Նադարյան Արթուր
Վանաձոր	094 92-00-03	Խաչատրյան Արտակ
Վանաձոր	099 88-05-50	Նազարյան Ալեքսի
Վարդենիս	094 91-44-80	Նշանյան Տոնիկ
Վեդի	094 03-26-16	Աղաբեկյան Գառնիկ (Ռուբիկ)
Տաշիր	093 09-84-33	Սուրբաթյան Նորիկ
Տավուշ	093 43-72-33	Օհանյան Արթուր

www.barihur.org
info@bariur.org